

Ahtapotun Sıra Dışı Orkestrası

Ebru Mina TOMURCUK

Ahtapotun Sıra Dışı Orkestrası

Ebru Mina TOMURCUK

Güneş ışınlarının mercanların üzerinde dans ettiği parlak mavi resifte, Ahtapot Zeytin yaşıyordu. Yumuşak, mercan turuncusu bir derisi, sekiz esnek kolu ve kehribar rengi gözlerinin üstünde parıldayan gümüş bir yıldız tokası vardı. Zeytin, kendi orkestrasının yıldızı olmayı çok severdi. Her sabah minik mor papyonunu takar ve sekiz enstrümanını aynı anda çalmayı çalışırdı. 'Ben bütün okyanustaki en iyi tek ahtapotluk grubum!' diye gururla duyururdu.

Zeytin en güçlü koluyla bir davul, ikinci koluyla bir trompet, üçüncü koluyla ziller tutardı. Diğer kollarında bir flüt, bir ksilofon, bir tef, bir deniz kabuğu ve küçük bir arp vardı. 'Bunu izleyin!' diye denize seslendi. Yanaklarını şişirip hepsini birlikte çaldı. Ama davul çok yüksek sesle güm-güm-güm etti. Trompet ciyaktadı! Flüt tamamen yanlış bir şekilde düt-düt-düt etti. Hiçbir şey tam doğru duyulmuyordu.

Tam o sırada Balon Balığı Fin yüzerek yanına geldi. Küçüktü ve yuvarlaktı, yumuşak dikenleri ve küçük mavi bir denizci şapkası vardı. Zeytin'i kocaman turkuaz gözlerle ve utangaç bir gülümsemeyeyle izledi. 'Müziğin çok... heyecan verici,' dedi, ağzından baloncuklar süzülerek. 'Ama davul çubuklarımla sana katılabilir miyim? Düzenli bir ritim tutabilirim.' Zeytin kaşlarını çattı. 'Yardıma ihtiyacım yok,' dedi. 'Yıldız benim!' Fin iç çekti ve kırmızı atkısı arkasından süzülerek yüzüp gitti.

Ertesi sabah Zeytin yeniden denedi. Sekiz enstrümanını var gücüyle çaldı. Ama ziller çarpıştı ve arp cıngırdadı. Bir martı ötüp uçup gitti. Denizatı İnci pembe bir mercanın arkasından baktı. İnci kolyesi ve minik altın bir trompeti vardı. 'Şarkının çok güzel bölümleri var,' dedi İnci nazıkçe, 'ama birbirine karışmıyorlar. Trompetimi seninle çalabilir miyim?' Zeytin bir kolunu savurdu. 'Hayır, hayır! Tek başıma yapabilirim!' İnci kıvrık kuyruğunu sallayarak yüzüp gitti.

Zeytin bütün gün çalıştı, ama her seferinde bir şeyler ters gitti. Kolları birbirine dolandı. Tef bir süngere uçtu. Ksilofon takırdadı. 'Neden doğru yapamıyorum?' diye sızlandı. Yengeç Çıt sırtarak yanına yürüdü. Bir kısılacında yeşil yosundan bir fiyonk vardı ve parlak ziller taşıyordu. 'Çok yüksek sesle çalışıyorsun,' dedi dürüstçe. 'Ben zillerimi yumuşakça tıklatabilirim. Katılmamı ister misin?' 'Hayır!' diye terslendi Zeytin. 'Yıldız benim!' Çıt omuz silkti ve yan yan yürüyüp gitti.

O akşam Zeytin bir kayanın üzerinde tek başına oturdu, sekiz kolu sarkıyordu. Resif sessizdi. Arkadaşlarının neşeli seslerini özlemişti. 'Belki de yıldız olmak her şey değildir,' diye fısıldadı. 'Belki müzik yardımıyla daha güzel duyulur.' Papyonuna ve yıldız tokasına baktı ve iç çekti. 'Sahneyi paylaşmak istiyorum,' diye karar verdi. 'Ama benimle hâlâ oynamak isterler mi?'

Ertesi sabah Zeytin, Fin'in küçük mağarasına yüzdü. 'Fin,' dedi, 'özür dilerim. Orkestrama katılır mısınız? Düzenli ritmin bana çok yardımcı olur.' Fin'in turkuaz gözleri parladı. 'Gerçekten mi? Çok isterim!' Davul çubuklarını kaptı ve mutlulukla bir tur döndü. 'Hadi İnci'yi ve Çıt'ı da bulalım!' Zeytin başını salladı. 'Evet, hadi herkese soralım!'

İnci'yi deniz yelpazelerinin yanında altın trompetini çalışırken buldular. 'İnci, bizimle çalar mısın?' diye sordu Zeytin. İnci gülümsedi, yeşil gözleri parıldadı. 'Elbette! Birçok küçük ses tek bir güzel şarkıda birleşebilir.' Yumuşak bir nota üfledi. Sonra çakıl taşlarıyla hokkabazlık yapan Çıt'ı buldular. 'Çıt, sana terslendiğim için özür dilerim,' dedi Zeytin. 'Zillerinle katılır mısın?' Çıt sırttı. 'Tabii ki! Onları yumuşakça tıklatırım.'

O öğleden sonra dört arkadaş resifte bir araya geldi. Zeytin papyonunu bağladı ve yıldız tokasını taktı. Fin davul çubuklarını tıklattı, İnci trompetini kaldırdı ve Çıt zillerini tuttu. 'Hadi deneyelim,' dedi Zeytin. Davuluyla başladı ve Fin düzenli bir ritimle katıldı. İnci yumuşak bir melodi çaldı ve Çıt zillerini yumuşakça tıklattı. Ama Zeytin hâlâ çok yüksek sesle çalıyordu ve müzik birbirine karıştı.

'Durun!' diye seslendi Fin. 'Birbirimizi dinleyelim.' İnci başını salladı. 'Şarkıyı paylaşmalıyız, tıpkı resifi paylaştığımız gibi.' Çıt zillerini tıklattı. 'Ve birbirimizin sesini bastırmamalıyız!' Zeytin arkadaşlarına baktı. 'Haklısınız,' dedi. 'Gösteriş yapıyordum. Sırayla öncülük edelim.' Fazla enstrümanlarını yere bıraktı. 'Fin, sen ritmi tut. İnci, sen melodiyi çal. Çıt, sen parıltı ekle. Ben size eşlik edeceğim.'

Yeniden denediler. Fin düzenli bir ritim tıklattı ve İnci trompetiyle tatlı bir ezgi çaldı. Çıt zillerini yumuşakça tıklattı. Zeytin davulunu ve flütünü çaldı, ama bu kez dinledi. Müzik kusursuzca birleşti. 'İşe yarıyor!' diye güldü Zeytin. 'Her zamankinden daha güzel duyuluyor!' Resif neşeli seslerle doldu. Balıklar dinlemek için daha yakına yüzdü. Martılar bile başlarını salladı.

Zeytin, sahneyi paylaşmanın müziği parlatığını fark etti. Sekiz enstrümanı aynı anda tutmak zorunda değildi. 'Daha çok arkadaş ekleyelim,' dedi. 'Ne kadar çok, o kadar neşeli!' İnci onaylayarak öttü, Fin davul çubuklarını tıklattı ve Çıt zillerini tıklattı. Kısa süre sonra diğer resif canlıları da orkestraya katıldı, her biri kendi sesini ekledi. Zeytin bir koluyla orkestrayı yönetti, ama artık sadece bir yıldız değil, bir takımın parçasıydı.

O günden sonra resif orkestrası her öğleden sonra çaldı. Zeytin hâlâ mor papyonunu ve parıldayan yıldız tokasını takıyordu, ama artık sahneyi arkadaşlarıyla paylaşıyordu. Fin ritmi tutuyordu, İnci melodiyi çalıyordu ve Çıt parıltı ekliyordu. Zeytin, takım çalışmasının ve işbirliğinin gösteriş yapmaktan daha önemli olduğunu öğrendi. Ve resif, hepsinin en tatlı müziğiyle yankılandı.

Resif müzisyenleri en iyi arkadaş oldular. Herkesin birlikte çalarken en iyi duyulduğunu keşfettiler. Zeytin'in tek yıldız olmasına gerek yoktu. Orkestrayı yönetmekten mutluydu, ama müziği paylaşmaktan daha da mutluydu. 'Bana katıldığınız için teşekkür ederim,' dedi arkadaşlarına. 'Şarkıyı siz tamamlıyorsunuz.' Fin kızardı, İnci gülümsedi ve Çıt onaylayarak zillerini tıklattı.

Yani, eğer bir gün parlak mavi resifi ziyaret ederseniz, sıra dışı orkestranın neşeli seslerini dinleyin. Fin'in düzenli davulunu, İnci'nin altın trompetini, Çıt'ın yumuşak zillerini ve Zeytin'in ahenk içinde birleşen sekiz enstrümanını duyacaksınız. Alkış için değil, birlikte müzik yapmanın sevinci için çalışıyorlar. Ve Zeytin her zaman hatırlıyor: işbirliği gösteriş yapmaktan daha önemlidir. Resif müzikle dolu ve herkes hoş karşılanır.

Ve bu, Ahtapot Zeytin ile sıra dışı orkestrasının hikâyesi. Sahneyi paylaşmanın müziği tatlılaştırdığını ve takım çalışmasının bir soloyu senfoniye dönüştürdüğünü öğrendiler. Resifteki her canlının oynayacak bir rolü vardır ve birlikte çaldıklarında okyanusun kendisi dans eder. Bir dahaki sefere bir şarkı duyduğunuzda hatırlayın: en güzel müzik, birçok kalbin tek bir olarak çalışmasından doğar.